

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 306)

Nov (1) / 2019

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. தத்வ த்ரயம்.....	13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	18
6. சது: ச்லோகீ (பெரியவாச்சான்பிள்ளை, நிகமாந்த மஹாதேசிகள் வ்யாக்யானங்கள்)	25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 126)

18. தாநி ரூபாணி தேவேச கதந்த்யா மே நிசாமய

வ்யோமேசாந்தமிதம் ரூபமேகம் யத் தத் ப்ரகீர்த்திதம்

பொருள் - அத்தகைய ஐந்து ரூபங்கள் குறித்து இப்போது நான் வர்ணிக்க, நீ கேட்பாயாக. வ்யோமேசத்துடன் ("ஹ்ரீம்" என்பதில் உள்ள "ம்" என்பது) முடிகின்ற ஒரு ரூபம் குறித்து நான் முன்பே கூறினேன்.

19. வ்யோமேசாத் பரத: கேசித்வாஞ்சந்தி பரமேச்வரம்

வ்யோமேசமஹாயாந்யே ப்ரதாநம் விநியோஜ்ய

20. பிந்துநாதௌ ச வாஞ்சந்தி ததந்தே ப்ரணவோபமம்

அந்தே ப்ரதாநமேவைகம் கேசித்தீரா: ப்ரசக்ஷதே

21. ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாரமந்தே அந்யே வைதிகா: ஸமதீயதே

ஏவம் பஞ்ச ஸ்வரூபிணி தாரிகாயா விதுர்புதா:

பொருள் - ஒரு சிலர் வ்யோமேசத்தின் இறுதியில் பரமேச்வரத்தை வைப்பார்கள் (அதாவது "ஹ்ரீம்" என்பதுடன் "ஹ்" சேர்த்தல்). ஒரு சிலர் வ்யோமேசத்திற்குப் பதிலாக ப்ரதானத்தை (அதாவது "ம்") வைத்துக் கொண்டு, அதனைத் தொடர்ந்து ப்ரணவத்தைக் குறிக்கும்விதமாக பிந்துவையும் (அதாவது "ம்"), நாதத்தையும் (அதாவது குறுகிய "ம்") சேர்ப்பர் (அதாவது "ஹ்ரீம்" என்பதுடன் "ம்" மற்றும் குறுகிய "ம்" சேர்த்தல்). ஒரு சிலர், ப்ரதானம் மட்டுமே இறுதியில் இருக்கவேண்டும் என்பர் (அதாவது "ஹ்ரீம்" என்பது மட்டுமே). வைதிகர்களில் சிலர், இறுதியில்

விஸ்ருஷ்டிக்ருத் (அதாவது “ஹ்”) இருக்கவேண்டும் என்பர் (அதாவது “ஹ்ரீஹ்”). இந்த ஐந்தும் தாரிகையின் ரூபங்களாக அறிஞர்களால் அறியப்படுகிறது.

22. சாந்தஸ்தாயா: ஸுரேசாந ரூபண்யேவம்விதாந்யபி

ப்ரதாநாந்தே விஸ்ருஷ்டயந்தே வ்யோமேசாந்தே ததைவ

23. வ்யோமேசார்த்வ விஸ்ருஷ்டயந்த இதி ரூபசதுஷ்டயே

ஐஹிகீ பரமா ஸித்தஸ்தத்தச்சமுத்ரிகீ பரா

24. ப்ரதாந பிந்து நாதாந்தே மோக்ஷஸ்ரீரேவ கேவலா

இத்யேவமநுஸந்தாய தாரிகாயா: பராம் ஸ்திதம்

25. சிஷ்யாய ஸாதுசீலாய குருப்ரஹ்மஹிதைஷிணே

ஆசார்ய ஆதிசேத்வியாம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணீம்

பொருள் - இப்படியாக ப்ரதானத்தில் முடிவது, விஸ்ருஷ்டியில் முடிவது, வ்யோமேசத்தில் முடிவது மற்றும் வ்யோமேசம் மற்றும் விஸ்ருஷ்டி ஆகியவற்றில் முடிவது என்பதான நான்கு ரூபங்களில் விளங்குகின்ற தாரிகையின் வடிவங்களானவை, ஒருவனுக்கு இம்மை மற்றும் மறுமை ஆகியவற்றில் அனைத்து விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றுவதாக உள்ளன. மேலும் ப்ரதானம், பிந்து மற்றும் நாதம் ஆகியவற்றுடன் முடிகின்ற வடிவமானது, மோக்ஷ செல்வத்தை அளிப்பதாக உள்ளது. இவ்விதமாக தாரிகையின் ஸ்வரூபம் குறித்து நன்கு விளக்கிய பின்னர் ஒரு குருவானவர், ப்ரஹ்ம ஸாரமாகவே உள்ள வித்யையை உபதேசிப்பாராக. யார் ஒருவன் நல்ல ஒழுக்கத்துடன் கூடியவனாகவும், ஆசார்ய பக்தி கொண்டவனாகவும், அந்தணர்களை மதிப்பவனாகவும் உள்ளானோ அவனுக்கே உபதேசிக்கவேண்டும்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 306)

1-4-17 ஜீவமுக்ய ப்ராண லிங்காத் ந இதி சேத் தத் வ்யாக்யாதம்

பொருள் - “இங்கு ஜீவன் மற்றும் முக்யப்ராணன் ஆகிய அடையாளங்கள் காணப்படுவதால் பரமாத்மா அல்லன்”, என்று கூறினால், அது பொருந்தாது; இதற்கான பதில் முன்பே கூறப்பட்டது.

ஸித்தாந்தம் - கடந்த ஸுத்ரத்தின் பூர்வபக்ஷத்தில், “ஜீவாத்மாவிற் குப் பொருந்தக்கூடிய அடையாளங்கள் மற்றும் முக்யப்ராணனின் தன்மைகள் ஆகியவை இந்தப் பகுதியில் (கடந்த ஸுத்ரத்தில் கூறப்பட்ட கௌஷீதகீ உபநிஷத் 4-19 வரியில் கூறப்பட்ட விஷயங்கள்) கூறப்பட்டுள்ளதால், இங்கு அனுபவிக்கும் ஜீவாத்மாவே கூறப்படுகிறான் அல்லாமல் பரமாத்மா அல்லன்”, என்று கூறப்பட்டது. “தத் வ்யாக்யாதம் - இதனை முன்பே நாம் விளக்கினோம்”. அதாவது ப்ரதர்தன வித்யையில் (ப்ர. ஸூ. 1-1-31) இதற்கான விளக்கம் கூறப்பட்டது).

இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால், அந்த இடத்தில் (ப்ரதர்தன வித்யை), “தொடக்கம் மற்றும் முடிவு ஆகிய பகுதிகளை நன்கு ஆராய்ந்த பின்னர், ஒரு குறிப்பிட்ட வரியானது ப்ரஹ்மத்தையே கூறுவதாகும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டவுடன், அந்த இடத்தில் உள்ள வரிகளில் வேறு விஷயங்கள் குறித்த அடையாளங்கள் மட்டுமே புலப்பட்டாலும், அவை ப்ரஹ்மத்தையே குறிப்பதாகக் கொண்டு விளக்கப்படவேண்டும்”, என்று நாம் கூறினோம். இந்தப் பகுதியின் தொடக்கத்தில், கௌஷீ. (4-1) - ப்ரஹ்ம தே ப்ரவாணி - உனக்கு நான்

ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து உபதேசிக்கிறேன் - என்று ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்தே உள்ளது. நடுவில் உள்ள பகுதியில் காணப்படுகின்ற வாக்கியமான, “கௌஷீ. (4-18) - யஸ்ய வா ஏதத் கர்ம - இது யாருடைய கர்மமோ” என்பதிலும், புருஷன் (ஜீவாத்மா) கூறப்படவில்லை என்றும், அனைத்து ஜகத்திற்கும் ஒரே காரணமாக உள்ள ப்ரஹ்மமே கூறப்பட்டது என்றும் விளக்கப்பட்டது. இறுதியாக, கௌஷீ. (4-20) - ஸர்வாந் பாப்மந: அபஹத்ய ஸர்வேஷாம் ச பூதாநாம் ச்ரேஷ்டவ்யம் ஸ்வாராஜ்யம் அதிபத்யம் பர்யேதி ய ஏவம் வேத - இதனை அறிபவன் தனது அனைத்து பாபங்களையும் நீக்கிக் கொண்டவனாக, அனைத்து ஜீவராசிகளிலும் உயர்ந்தவனாக, அவற்றின் தலைவனாக, கர்மவசப்படாதவனாக உள்ளான் - என்பதன் மூலம், ப்ரஹ்ம உபாஸனம் என்ற பலனுடன் கூடியதாக உள்ள, அனைத்து பாபங்களும் நீங்கப்பெற்றதாகிய மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யம் பெறுதல் குறித்துக் கூறப்படுகிறது. ஆகவே (பூர்வபக்ஷத்தில் கூறப்பட்ட) அந்த வாக்கியத்தில் ப்ரஹ்மம் குறித்தே கூறப்பட்டுள்ளது என்ற நிச்சயிக்கப்படுகிறது; மேலும் அங்குள்ள ஜீவன், முக்யப்ராணன் போன்று அடையாளங்களும் ப்ரஹ்ம விஷயமாகவே உள்ளது என்றாகிறது.

ப்ரதர்தன வித்யையில் கூறப்பட்டதான மூன்றுவகையான ப்ரஹ்ம உபாஸனையில் உள்ள ஜீவாத்மா, முக்யப்ராணன் போன்ற அடையாளங்கள், ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்தே உள்ளதாகக் கூறப்பட்டது. (அடுத்து கடந்த ஸூத்ரத்தில் “அஸ்மிந், ப்ராண” ஆகிய சொற்கள் வெவ்வேறு இடங்களைக் கூறுவதாகக் கொள்ளலாம்; அதாவது “ஆத்மாவில் உள்ள இந்த ப்ராணனில்” என்ற பொருளில் கொள்ளலாம் என்பதை மறுக்கிறார்). இது போன்றே இங்கும், கௌஷீ. (4-19) - அதாஸ்மிந் ப்ராண ஏவ ஏகதா பவதி - உறங்கும்போது ப்ராணனுடன் சேர்ந்து ஒன்றாகிறான் - என்பதில் உள்ள “அஸ்மிந்” மற்றும் “ப்ராண” ஆகிய சொற்கள் ஸாமாநாதிகரணயத்தில் உள்ளன; ஆகவே அவை வெவ்வேறு இடங்களைக் குறிப்பதாகக் கொள்வது சரியல்ல. மேலும், “ப்ராண” என்ற சொல்லானது ப்ரஹ்மத்தைக் குறிப்பதாகவே முன்பு நிச்சயிக்கப்பட்டது. ஆகவே ப்ராணனைச் சரீரமாகக் கொண்ட ப்ரஹ்மத்தை உபாஸனை செய்யவேண்டும் என்று உணர்த்துவதற்காகவே இங்கு ப்ராணன் குறித்த அடையாளம் கூறப்பட்டது.

பூர்வபகஷம் - ஆனால் ஜீவாத்மா குறித்த அடையாளங்கள் எவ்விதம்
ப்ரஹ்மத்தைக் குறிப்பதாகும்? இதற்கு அடுத்த ஸூத்ரத்தில் விடை அளிக்கிறார்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 306)

மூலம் - இப்படி இவ்விஷயத்தில் ப்ரத்யுபகாரமில்லை யென்னுமிடத்தை, “ப்ரஹ்மவித்யா ப்ரதாநஸ்ய தேவைரபி ந சக்யதே | ப்ரதிப்ரதாநமபி வா தத்யாத் சக்தித ஆதாராத்” என்று ஸ்ரீசாண்டில்ய பகவான் அருளிச்செய்தான். இதில், “யதா சக்தி தாநம்” சொன்னதுவும் தன் ஆதாரத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொன்னதத்தனை. இவ்வளவைக் கொண்டு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணினானாகத் தன்னை நினைத்திருக்கப்பெறான்.

விளக்கம் - இவ்விதமாக, ஆசார்யன் விஷயத்தில் எந்தவிதமான ப்ரதி உபகாரத்திற்கும் இடமே இல்லை என்பதை, சாண்டியஸ்ம்ருதி (1-117) - ப்ரஹ்மவித்யா ப்ரதாநஸ்ய தேவைரபி ந சக்யதே | ப்ரதிப்ரதாநமபி வா தத்யாத் சக்தித ஆதாராத் - ப்ரஹ்மவித்யையை உபதேசித்த ஆசார்யனுக்குக் கைம்மாறு செய்வதற்கு தேவர்களுக்கும் சக்தி இல்லை. ஆனாலும், சிஷ்யன் தனது சக்திக்கு ஏற்ப ஏதேனும் அளிக்கவேண்டும் - என்று கூறியது. இந்த வாக்கியத்தில் உள்ள “யதா சக்தி தாநம் - தனது சக்திக்கு ஏற்ப தானம்” என்பதும் கூட, தான் ஆசார்யன் மீது கொண்டுள்ள அன்பை வெளிப்படுத்துவதற்காகவே ஆகும். இவ்விதம் செய்வதன் மூலம், தான் ஆசார்யனுக்கு ப்ரதி உபகாரம் செய்ததாக எண்ணக்கூடாது.

சிஷ்யனுடைய கடமைகள்

மூலம் - (1) இவன் உபதேசித்த அர்த்தங்களை, “கபாலஸ்தம் யதா தோயம் ச்வத்ருதௌ ச யதா பய: | த்ருஷ்டம் ஸ்யாத் ஸ்தாநதோஷேண வ்ருத்திஹீநே ததா ச்ருதம்” என்கிறபடியே தன் விபரீத அநுஷ்டாநங்களாலே கபாலஸ்த தோயாதிகளைப் போலே, அநுபஜீவ்யமாக்காதொழியவும்.

விளக்கம் - (1) ஆசார்யன் தனக்கு உபதேசித்த ஆழ்பொருள்களை, மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (35-42) - கபாலஸ்தம் யதா தோயம் ச்வத்ருதௌ ச யதா பய: | த்ருஷ்டம் ஸ்யாத் ஸ்தாநதோஷேண வ்ருத்திஹீநே ததா ச்ருதம் - மண்டை ஓட்டில் உள்ள தண்ணீரும், நாயின் தோலால் செய்யப்பட்ட பையில் உள்ள பாலும், அவை உள்ள இடங்கள் காரணமாக தோஷத்துடன் கூடியவையாக உள்ளது போன்று, ஒழுக்கம் இல்லாதவனுக்குச் செய்யப்பட்ட உபதேசமும் ஆகிறது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தன்னுடைய தகாத செய்கைகளால், மண்டை ஓட்டில் வைக்கப்பட்டவற்றைப் போன்று, மற்றவர்களுக்குப் பயன்படாதபடி செய்யாமல் இருக்கவேண்டும்.

மூலம் - (2) “யச்ச்ருதம் ந விராகாய ந தர்மாய ந சாந்தயே | ஸுபத்தமபி சப்தேந காகவசிதமேவ தத்” என்கிறபடியே, கற்றதே ப்ரயோஜநமாக்காதொழியவும். (3) இவற்றைக் கொண்டு வாந்தாசியாகாதொழியவும். (4) இவற்றையெல்லாம், “பண்டிதார்த்த கார்பண்யாத் பண்ய ஸ்த்ரீபிரிவ ஸ்வயம் | ஆத்மா ஸம்ஸ்க்ருத்ய ஸம்ஸ்க்ருத்ய பரோபகரணீக்ருத:” இத்யாதிகளில் பரிஹஸிக்கிறபடியே, கணிகாலங்காரமாக்குதல், விலைச்சாந்தாக்குதல், அம்பலத்தில் அவற்பொதியாக்குதல், குரங்கின் கையில் பூமாலையாக்குதல் செய்யாதொழியவும்.

விளக்கம் - (2) இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (12-38) - யச்ச்ருதம் ந விராகாய ந தர்மாய ந சாந்தயே | ஸுபத்தமபி சப்தேந காகவசிதமேவ தத் - எத்தகைய கல்வியானது வைராக்யம், தர்மம், அடக்கம் ஆகியவற்றை அளிக்கவில்லையோ, அத்தகைய கல்வியானது காக்கையின் ஒலி போன்று பயனற்றதே ஆகும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் பெற்ற உபதேசங்கள் அனைத்தையும், “கற்றது மட்டுமே பயன்.

கடைப்பிடிக்கப்படவில்லை” என்னும் நிலைக்குத் தள்ளக்கூடாது. (3) அந்த உபதேசங்களை, கக்கியதை உண்பவன் போன்று, வியாபாரம் ஆக்குதல் கூடாது. (4) மேலும், “பண்டிதைரர்த்த கார்பண்யாத் பண்ய ஸ்த்ரீபிரிவ ஸ்வயம் | ஆத்மா ஸம்ஸ்க்ருத்ய ஸம்ஸ்க்ருத்ய பரோபகரணீக்ருத: - விலைமாதர்கள் தங்களுடைய சரீரத்தை நன்கு அலங்கரித்து மற்றவர்களுக்குப் பயன்படும்விதமாகச் செய்கிறார்கள், இதனைப் போன்றே கல்வியில் சிறந்த ஒரு சிலர் தங்களுடைய கல்வியைப் பொருளாசை காரணமாக மற்றவர்களுக்கே பயன்படுத்துகிறார்கள்” என்று பரிகாசம் செய்வதற்கு ஏற்ப, தாங்கள் பெற்ற உபதேசங்களை விலைமாதர்களுடைய அலங்காரம் போன்றும், உயர்ந்த சந்தனத்தை தான் அனுபவிக்காமல் விலைக்கு விற்பது போன்றும், கையில் உள்ள அவல் மூட்டையைப் பிரிக்க அதனை மற்றவர்கள் தின்று தீர்ப்பது போன்றும், குரங்கின் கையில் சிக்கிய பூமாலை போன்றும் செய்யாமல் இருக்கவேண்டும்.

மூலம் - (5) அடியிலே வித்யைதான் “சேவதிஷ்டே அஸ்மி ரக்ஷ மாம்” என்று ப்ராஹ்மணனை அபேக்ஷித்தபடியே முன்பே அஸூயாதிகளைக் கைப்பிடித்து வைப்பார் கையிற் காட்டிக்கொடாதே ரக்ஷித்துக் கொள்ளவும்.

விளக்கம் - (5) ப்ராஹ்மவித்யையானது ப்ராஹ்மணனிடம் வந்து, “மநூஸ்ம்ருதியில் (2-114) - சேவதிஷ்டே அஸ்மி ரக்ஷ மாம் - நான் உனக்குச் சேம நிதியாகவே எப்போதும் இருப்பேன். என்னை நீ காப்பாயாக”, என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, வித்யையைப் பொறாமை உள்ளவர்களுக்கு உபதேசிக்காமல் காப்பாற்றவேண்டும்.

மூலம் - (6) பிறவிக்குருடனான தன்னை அயர்வறுமமரர்கள் பரிஷத்துக்கு அர்ஹனாம்படி திருத்தின மஹோபகாரகனுக்குச் செய்யலாம் ப்ரத்யுபகாரம் இல்லையென்னுமிடத்தைத் தெளிந்து, “ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி: | விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்ய: தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி” என்கிற நிலையிலுங்காட்டில், “வஸிஷ்ட வ்யபதேசிந:” என்கிறபடியே சரண்யனான பெருமாள் வம்ச க்ரமாகதமாகப் பிறந்து படைத்துக் கைக்கொண்ட நிலை இந்நிலையென்று பரிக்ரஹித்து “என்னைத் தீ மனம் கொடுத்தாய் உனக்கு என் செய்கேன்?” என்று இருக்கவும் ப்ராப்தம்.

விளக்கம் – (6) பிறவியிலேயே ஏதும் அறியாத குருடனாக இருந்த தன்னை, ஞானச்சுருக்கம் ஏதும் இல்லாத நித்யஸூரிகளுக்குச் சமமாகச் சென்று அமரலாம்படியாகத் தகுதி பெறச் செய்து திருத்திய மிகப் பெரிய உபகாரம் செய்தவருக்கு, செய்யத்தக்கதான ப்ரதி உபகாரம் ஏதும் இல்லை என்று அறியவேண்டும். அதன் பின்னர், “விஷ்வக்சேந ஸம்ஹிதை - ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி: | விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்ய: தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி - மற்ற தேவதைகளைப் பற்றாத பரமபாகவதனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அவனுடைய ஊர், குலம் முதலானவற்றைக் கொண்டு அவனைக் குறிப்பிடக்கூடாது; அவனுக்கு எம்பெருமானுடன் உள்ள தொடர்பைக் கூறியே கூறவேண்டும்; காரணம், அவனுக்கு அனைத்துமாக எம்பெருமானே அல்லவோ உள்ளான்” என்றுள்ள நிலையைக் காட்டிலும், இராமாயணம் பாலகாண்டம் (19-2) - வஸிஷ்ட வ்யபதேசிந: - வஸிஷ்டரைக் கொண்டு உன்னைக் கூறிக் கொள்கின்ற - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைவருக்கும் புகலிடமாக உள்ள இராமனே தனது வம்சத்தை விடுத்து, இவ்விதம் ஆசார்யனைக் கொண்டு அடையாளப்படுத்திக் கொள்வது போன்ற நிலையில் நின்றான் - என்று இந்த நிலையைக் கைக்கொண்டு, திருவாய்மொழி (6-7-8) - என்னைத் தீ மனம் கொடுத்தாய் உனக்கு என் செய்கேன் - என்று ஆசார்யனைக் குறித்து உரைக்கும்படியாக இருத்தல் ஏற்புடையது ஆகும்.

மூலம் – தான் இப்படிப் பெற்ற ரஹஸ்யத்ரய ஸாரார்த்தமான மஹாதந்தை முன்னில் அதிகாரத்திற் சொன்னபடியே உசித ஸ்தாநம் அறிந்து ஸமர்ப்பிக்கும்போது, “கதயாமி யதாயூர்வ தக்ஷாத்யைர்முநிஸத்தமை: | ப்ருஷ்ட: ப்ரவோச பகவாந் அப்ஜயோநி: விதாமஹ: || தைச்சோக்தம் புருகுத்ஸாய பூபுஜே நர்மதாதடே | ஸாரஸ்வதாய தேநாபி மம ஸாரஸ்வதேந ச” என்று ஸ்ரீபராசர்ப்ரஹ்மர்ஷி மைத்ரேய பகவானுக்கு அருளிச் செய்தாற்போலே, குருபரம்பரையைப் ப்ரகாசிப்பித்துக் கொண்டு, தன் க்ருதஜ்ஞதையும் அர்த்தத்தின் சீர்மையும் தோற்ற, உபதேசிக்கவேண்டும்.

விளக்கம் – இவ்விதம் சிஷ்யன் ஒருவன், தான் பெற்ற ரஹஸ்ய த்ரயத்தின் ஆழ்பொருள்கள் என்பதான பெரும் செல்வத்தை, வேறு ஒரு தகுந்தவருக்கு

உபதேசம் செய்யும்போது, ஸ்ரீவிபு. (1-2-8, 1-2-9) - கதயாமி யதாபூர்வ தக்ஷாத்யைர்முநிஸத்தமை: | ப்ருஷ்ட: ப்ரவோச பகவாந் அப்ஜயோநி: விதாமஹ: || தைச்சோக்தம் புருகுத்ஸாய பூபுஜே நர்மதாதடே | ஸாரஸ்வதாய தேநாபி மம ஸாரஸ்வதேந ச - முன்பு தாமரையில் உதித்த நான்முகன், தக்ஷர் போன்ற முனிவர்களால் கேட்கப்பட்டு, அவர்களுக்கு உரைத்தான். பின்னர் அவர்களால், நர்மதை நதியின் கரையில் புருகுத்ஸன் என்ற அரசனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. அந்த அரசன் அதனை ஸாரஸ்வதனுக்கு உரைத்தான். அதனை நான் உனக்குக் கூறுகிறேன் - என்று ஸ்ரீபராசர மஹரிஷியானவர், பகவான் மைத்ரேயருக்கு அருளிச்செய்தது போன்று, தனது குருபரம்பரையை வெளியிட்டு, அந்தப் பரம்பரை விஷயத்தில் செய்ந்நன்றி மற்றும் உபதேசங்களில் ஆழ்பொருள்கள் ஆகியவை வெளிப்படும்படியாக உபதேசம் செய்யவேண்டும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 2)

வ்யாக்யானம் - அநாத்யவித்யா ஸஞ்சித அநந்த புண்ய பாபரூப கர்மாநுகுணமாக “மாறி மாறிப் பல பிறப்பு”ம் பிறந்து, பிறந்த ஜந்மந்தோறும் துரந்த தாபத்ரய தவாநல தஹ்யமாநராய் இப்படி அநாதிகாலம் போரா நிற்கச் செய்தேயும், அதீதநாகதமறியாமை யாலே, அதிலே ஒரு க்லேசமின்றிக்கே கர்ப்ப ஜந்ம பால்ய யௌவக வார்த்தக மரண நரக ரூபாவஸ்தா ஸப்தகத்தை ப்ராபித்து, து:க்க பரம்பரைகளை யநுபவித்து, இப்படி அநந்த க்லேச பாஜநமான ஸம்ஸார ஸாகரத்திலே அழுந்திக் கிடந்தலைகிற சேதநருடைய அநர்த்த விசேஷத்தை யநுஸந்தித்து, இவர்களுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷி பண்ணிக் கொண்டு போருகிற ஸர்வபூத ஸுஹ்ருத்தான ஸர்வேச்வரன்,

விளக்கம் - மேலும், எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதான அவித்யையின் ஸம்பந்தம் காரணமாக, எண்ணற்ற புண்ணியபாப கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். இதன் விளைவாக திருவாய்மொழி (2-6-8) - மாறி மாறி பல பிறப்பு - என்பதற்கு ஏற்ப பல பிறவிகள் எடுக்கிறார்கள். அவ்விதம் பிறந்த ஒவ்வொரு பிறவியிலும் மூன்றுவிதமான துன்பங்கள் என்னும் காட்டுத்தீயால் எரிக்கப்பட்டபடி உள்ளனர். இப்படியாக எல்லையற்ற காலங்கள் கழிகின்றன. இதுவரை கடந்து சென்ற காலமானது மீண்டும் திரும்புவதில்லை என்பது அறியாமல், அதன் காரணமாக எந்தவிதமான துக்கத்தையும் அடையாமல் கர்ப்பம், பிறப்பு, பால்யம், யௌவநம், வியோதிகம், மரணம், நரகம் என்பதான ஏழு வகையாக உள்ள நிலைகளை அடைகிறார்கள். அதனால் ஏற்படும் துன்பங்களைத்

தொடர்ச்சியாக அனுபவிக்கிறார்கள். இப்படியாக அளவற்ற துன்பங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள ஸம்ஸாரம் என்ற ஸமுத்திரத்தில் அழுந்தியபடி கிடத்து அலையும் சேதநர்கள் படும் இன்னல்களை ஸர்வேச்வரன் எண்ணிப் பார்க்கிறான். இவர்களுடைய கரையேறுதல் என்பதற்காக எப்போதும் முயற்சிகள் எடுத்தபடி, அனைத்திற்கும் நண்பனாக அவன் உள்ளான்.

வ்யாக்யானம் - “ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்த்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வகர்மபி:, ஜீவே துக்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயகே” என்கிறபடியே, தன்னுடைய திருவுள்ளத்திற் பிறந்த அபாரகாருண்யத்தாலே, “ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம பச்யேந் மதுஸூதந: ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தக:” என்கிறபடியே, ஜாயமாந காலத்திற் பண்ணின விசேஷ கடாஷுத்தாலே, நிரஸ்த ரஜஸ் தமஸகனாய், ப்ரவ்ருத்த ஸத்வ குணகனாய் முமுக்ஷுவான சேதநனுக்கு தத்வ ஜ்ஞாநம் பிறந்தாலல்லது மோக்ஷ ஸித்தியில்லாமையாலே, தத்வ ஜ்ஞாநம் ஸம்பாத்யமாமளவில், அது சாஸ்த்ர ஜந்யமாதல், உபதேசகம்யமாதலாக வேண்டுகையாலும்; சாஸ்த்ர ஜந்யமாமளவில் “சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநம் பஹுக்லேசம்” என்கிறபடியே, பஹுக்லேச ஸாத்யமாகையாலே துஸ்ஸாதமாகையாலும், வருந்தி ஸாதிக்கப் பார்த்தாலும் “அநந்தபாரம் பஹுவேதி தவ்யம் அல்பச்ச காலோ பஹுவச்ச விக்நா:” என்கிறபடியே, சேதநர் மந்தமதிகளுமாய், மந்தாயுஸ்ஸுக்களுமாய், அதுக்கு மேலே விக்நங்களும் அநந்தங்களாயிருக்கையாலே எல்லார்க்குமொக்க ஸித்திக்கை யரிதாகையாலும்; இனித்தான சாஸ்த்ராப்யாஸத்துக்கு அநதிகாரிகளான ஸ்த்ரீ சூத்ராதிகளுக்கு முமுக்ஷுத்வமுண்டானாலும் நிஷ்ப்ரயோஜநமாம்படி யிருக்கையாலும்; உபதேசகம்யமாமளவில், உக்த தோஷமொன்று மில்லாமையாலும்; இந்த விசேஷத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸகல சாஸ்த்ர நிபுணராய் ஸகல சேதநோஜ் ஜீவநகாமராய், பரமகாருணிகரான பிள்ளை லோகாசார்யர், ச்ருதி ஸம்ருதீதிஹாஸ புராணாதிகளிலே தூரவகாஹமாம்படி பரக்கச் சொல்லப்படுகிற சிதசிதீச்வர தத்வங் களினுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவ விசேஷங்களை, அகில சேதநர்க்கும் ஸுக்ரஹமாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும் இப்ப்ரபந்தமுகேந வருளிச் செய்கிறார்.

விளக்கம் - அஹிர்புத்தநய ஸம்ஹிதை (14) - ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்த்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வகர்மபி:, ஜீவே துக்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயகே - இப்படியாக ஸம்ஸாரம் என்ற சக்கரத்திலிருந்தபடி, தங்களுடைய ஆழ்ந்த வினைகளால் சுழன்றபடி துன்பத்தில் கலங்கி நிற்கும் ஜீவாத்மா குறித்து மஹாவிஷ்ணுவிற்கு கருணை ஏற்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்கள் மீது எல்லையற்ற கருணையானது தாராளமாகப் பிறக்கிறது. மஹாபாரதம் மோக்ஷபர்வம் (349-72) - ஜாயமாநம் ஹி புருஷம் யம பச்யேந் மதுஸூதந: ஸாத்விகஸ் ஸ து விஜ்ஞேயஸ் ஸ வை மோக்ஷார்த்த சிந்தக: - யார் ஒருவன் பிறக்கும் போதே அவனை மதுஸூதநன் பார்க்கிறானோ, அவன் ஸத்வகுணங்கள் நிறைந்த, மோக்ஷம் குறித்து சிந்திக்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, பிறக்கும்போதே ஸர்வேச்வரன் ஒருவிதமான சிறப்பான கடாக்ஷத்தை அருள்கிறான். இதன் விளைவாக, அனைத்து விதமான ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் குணங்கள் ஏதும் இன்றி, ஓங்கி வளர்ந்தபடி உள்ள ஸத்வகுணம் பெற்று, மோக்ஷத்தில் ஆர்வம் கொண்டவனாக ஒருவன் விளங்கக்கூடும். ஆனால் அவனுக்கு உண்மையான ஞானம் ஏற்பட்டால் அல்லாமல், மோக்ஷம் கிட்டுவதில்லை. ஆகவே அத்தகைய உண்மையான ஞானத்தைப் பெறுவதற்கு அவன் முயல்கிறான். ஆனால் அத்தகைய ஞானமோ சாஸ்த்ரங்கள் அல்லது உபதேசம் மூலம் மட்டுமே பெறத்தக்கதாக உள்ளது. ஆனால், சாஸ்த்ர ஞானம் என்பது உத்தவகீதை - சாஸ்த்ர ஜ்ஞாநம் பஹுக்லேசம் - சாஸ்த்ரம் மூலம் பெற வேண்டிய ஞானம் மிகுந்த துன்பத்திற்கு பின்னரே கிட்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, மிகுந்த துன்பத்திற்குப் பின்னரே அடையப்படுவதாக உள்ளது; அதனையும் கடந்து, அத்தகைய சாஸ்த்ர ஞானத்தை அடைய முயற்சித்தாலும், அநந்தபாரம் பஹுவேதி தவ்யம் அல்பச்ச காலோ பஹுவச்ச விக்நா: - சாஸ்த்ரங்கள் எல்லையற்றவை, அறியவேண்டிய விஷயங்கள் எண்ணற்றவை, ஆனால் காலமோ மிகவும் குறுகியது, தடைகளோ பல உள்ளன - என்பதற்கு ஏற்ப, சேதநர்களுடைய மதியானது மந்தமாக உள்ளதாலும், குறைவான ஆயுளே உள்ளதாலும், எண்ணற்ற தடைகள் காணப்படுவதாலும், எல்லாருக்கும் ஒரே போன்று சாஸ்த்ர ஞானம் கிட்டுவதில்லை. மேலும் சாஸ்த்ரங்களைக் கற்பதற்கான தகுதி இல்லாதவர்களாகிய பெண்கள் போன்றவர்களுக்கு, மோக்ஷத்தில் விருப்பம் ஏற்பட்டாலும், அத்தகைய விருப்பமான பயனற்றே போகிறது. உண்மையான

ஞானத்தை உபதேசம் மூலம் அடையலாம் என்று முயற்சி செய்யும்போது, அத்தகைய முயற்சியில் மேலே கூறப்பட்ட தடைகள் ஏதும் இல்லை. இதனைத் திருவுள்ளம் கொண்டவரும், அனைத்து சாஸ்த்ரங்களையும் நன்றாக அறிந்தவரும், அனைத்து சேதநர்களையும் கரையேற்றவேண்டும் என்ற விருப்பம் கொண்டவரும், மிகுந்த கருணை உள்ளவரும் ஆகிய ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யார் செய்தது என்னவென்றால் : ச்ருதிகள், ஸ்ம்ருதிகள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள் போன்றவற்றில், மிகவும் கடினமான விதத்தில் கூறப்படுகின்ற “சித், அசித், ஈச்வரன்” என்னும் தத்வங்களுடைய ஸ்வரூபம் மற்றும் இயல்பு ஆகியவற்றின் சிறப்புக்களை, அனைத்து சேதநர்களும் எளிதாக அறியலாம்படி சுருக்கமாகவும், தெளிவாகவும் இந்த நூலில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை பட்டர், ஆச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களுடைய ப்ரபந்த நிர்மாணத்துக்கும் கருத்திதுவிநே. நிரஹங்காரராய், பரஸம்ருத்தி ப்ரியராய், க்யாதிலாபாதி நிரபேஷுராயிருக்கிறவர்கள் பலரும் ப்ரபந்தமிட வேண்டுவானென்? ஒருவரிட ப்ரபந்தத்தை மற்றுமுள்ளவர்கள் பரிபாலநம் பண்ண வமையாதோ? என்னில்; ஆழ்வார்கள் பலரும் ஏககண்ட்ராயருளிச் செய்கையாலே அர்த்தத்துக்கு ஆப்ததை ஸித்தித்தாப்போலே, ஆசார்யர்கள் பலரும் ஏககண்டமாக அருளிச்செய்த அர்த்தமென்று மந்தமதிகளும் விச்வஸிக்கைக்காக. இன்னமும் ஓரொன்றில் அவிசதமான அர்த்த விசேஷங்கள் ஓரொன்றிலே விசதமாயிருக்கும்; அதுக்கடி ஸூக்தி விசேஷங்களும், ஸங்கோச விஸ்தரங்களும். இது ஏக கர்த்ருகங்களான ப்ரபந்த விசேஷங்களுக்குமொக்கும்.

விளக்கம் - ஆனால் நடுவில் திருவீதிப்பிள்ளை, பட்டர், ஆச்சான்பிள்ளை போன்ற பல பூர்வாசார்யர்கள் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்களுடைய மூலக் கருத்து இதுவேயாக உள்ளது. இப்படி உள்ளபோது, அஹங்காரம் அற்றவர்களாக, மற்றவர்களுடைய வாழ்க்கை என்பதையே பெரிதும் விரும்புவவர்களாக, புகழ் மற்றும் பொருள் முதலானவற்றில் எதிர்பார்ப்பு அற்றவர்களாக உள்ள இவர்கள் பலரும் தனித்தனியே ஏன் ப்ரபந்தம் செய்யவேண்டும்? ஒருவர் செய்தருளிய ப்ரபந்தத்தைப் பாதுகாத்தபடி இருந்தால் போதுமானது அல்லவோ என்று சந்தேகம்

ஏற்படலாம். இது ஏனென்றால், ஆழ்வார்கள் அனைவரும் ஒரே போன்று சிந்தனை கொண்டவர்களாக இருந்து அருளிச்செய்த ஆழ்பொருளானது, அனைவருடைய நம்பிக்கைக்கும் பாத்ரமாக உள்ளது; இதே போன்று பல ஆசார்யர்களும் ஒரே சிறப்பையே அருளிச்செய்துள்ளனர் என்பது, குறைந்த புத்தி கொண்டவர்கள் உணர்வதற்காகவே ஆகும். மேலும் ஒருவர் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்தில் சுருக்கமாகக் காணப்படும் சில விஷயங்கள், மற்றொருவர் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தத்தில் விரிவாகக் காணப்படும்; இதன் காரணம், அவர்களுடைய ப்ரபந்தங்களில் உள்ள சொற்களுடைய சிறப்பு, விரிவாகவும் சுருக்கமாகவும் உரைக்கும் தன்மைகள் போன்றவையே ஆகும். இந்த நிலையானது ப்ரபந்தங்கள் இயற்றிய அனைவருக்குமே பொருந்தும் என்று அறியவேண்டும்

அவதாரிகை ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்ஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 271)

4-4-5 ஒன்றிய திங்களைக் காட்டி ஒளிமணிவண்ணனே யென்னும்
நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி நெடுமாலே வாவென்று கூவும்
நன்று பெய்யும் மழைகாணில் நாரணன் வந்தானென்று ஆலும்
என்றினமையல்கள் செய்தார் என்னுடைக் கோமளத்தையே

பொருள் - அனைத்து கலைகளும் நிறைந்துள்ள சந்த்ரனைக் காண்பித்து, “ஒளி பொருந்திய ஸ்படிகமணி போன்ற வடிவத்தைக் கொண்டவனே!”, என்கிறார். அந்தச் சந்த்ரன் முடிய உயர்ந்த நிற்கும் ஒரு மலையைப் பார்த்து, “இந்த மலையைப் போன்று நெடிய ஸ்நேஹம் கொண்டவனே வருவாயாக”, என்கிறார். நன்றாக மழை பொழியும் மேகத்தைப் பார்த்து, “நாராயணன் வந்தான்”, என்று மயில் போன்ற சப்தம் எழுப்பியபடி உள்ளார். என்னுடைய மென்மையான இந்தப் பெண்ணை, அவன் எப்படிப்பட்ட மயக்கத்தில் ஆழ்த்தியுள்ளான் என்று பார்ப்பீர்களாக என்று திருத்தாயார் உரைக்கிறார்.

அவதாரிகை - நாலாம்பாட்டில், “வ்யஸநாஸஹையல்லாத இவளை இப்படி நோவுபடுத்துவதே!” என்கிறார்.

விளக்கம் - “துன்பம் எதனையும் சிறிதும் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல் உள்ள இவளை எந்த அளவு துன்பப்படுத்துகிறான் பாருங்கள்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஒன்றிய திங்களைக் காட்டி) எல்லாக் கலைகளும் நிரம்பின சந்த்ரனைக் காட்டி அருகு நின்றவர்களுக்கு. (ஒளிமணிவண்ணனேயென்னும்) ஒளி மணிவண்ணனே என்று ஸம்போதியாநின்றாள். புகரையுடைத்தான

ரத்நம்போலே குளிர்ந்த வடிவோடே அணைக்க வந்ததேயென்னும். இவன் ஓளஜ்வல்யத்தை யுடைய ஸர்வேச்வரனென்று அவர்களுக்குச் சொல்லாநிற்குமென்றுமாம். “இம்மமுங்கல் சந்த்ரன் அவனாகையாவதென்?” என்பர்களே. (ஒளி மணி வண்ணனே) ஸுநிச்சிதம், இவன் அவனேயென்னா நின்றாள். (நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி) இவ்வளவிலே ஏதெனுமொரு மலை வாராக் கண்ணுக்குத் தோற்றுமே; அதைப் பார்த்து. (நெருமாலே வாவென்று கூவும்) வடிவில் பெருமையைக் கண்டவாறே “ஐகத்தையடையத் தன் திருவடிகளின் கீழே இட்டுக்கொள்ளும்படி பெரிய வடிவையுடைய திருவுலகளந்தருளின ஸர்வேச்வரன்” என்று நினைத்து, “இங்ஙனே வாராயோ?” என்று அழைக்கும் என்று பிள்ளான் பணிக்கும். அங்ஙனன்றிக்கே, சீயர் “மலை பேரமாட்டாதே பலகால் வர்ஷிக்கையாலே அழுக்கற்றுப் பசுகுபசுகு என்றிருக்குமே; அதைக் கண்டு, ‘அவன் ஸாபராதனாகையாலே லஜ்ஜித்து, வந்து கிட்ட மாட்டாமையாலே பச்சைப் படாத்தையிட்டு முட்டாக்கிட்டு நிற்கிறான்’ என்று, ‘ஆணைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிடிலன்றோ உமக்கு லஜ்ஜிக்க வேண்டுவது? இங்ஙனே போரீர்’ என்னா நின்றாள்” என்று.

விளக்கம் - (ஒன்றிய திங்களைக் காட்டி) - அனைத்து கலைகளும் நிரம்பிய சந்த்ரனைக் காண்பித்து அருகில் நின்றவர்களிடம். (ஒளி மணி வண்ணனே என்னும்) - “ஒளி மணி வண்ணனே” என்று அழைக்கிறாள். “மிகுந்த புகர் கொண்ட இரத்தினக்கல் போன்ற குளிர்ந்த வடிவுடன் என்னை அணைக்க வந்தவனே”, என்கிறாள். அல்லது “இவன் மிகுந்த தேஜஸ் நிறைந்த ஸர்வேச்வரன்”, என்று அவர்களுக்கு உரைக்கிறாள் என்றும் கூறலாம். ஆனால், “ஒவ்வொரு நாளும் மங்கியபடி உள்ள சந்த்ரன் அவன் ஆகுமோ?”, என்று அவர்கள் கேட்டால், அதற்கு விடை அளிக்கிறாள்; (ஒளி மணி வண்ணனே) - “ஆம், உறுதியாக, இவன் அவனே ஆவான்”, என்கிறாள். (நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி) - சந்த்ரன் முடிய ஓங்கி நிற்கும் ஏதோ ஒரு மலையை நோக்கி, (நெடுமாலே வா என்று கூவும்) - அதாவது அந்த மலையின் உயரத்திற்கு உள்ள பெருமையை நோக்கி, “இந்த ஐகத் முழுவதையும் தனது திருவடிகளின் கீழ் சேர்த்துக் கொள்ளும்படியாக மிகவும் பெரிய வடிவு கொண்ட திருவுலகம் அளந்தருளிய ஸவேச்வரன்” என்று எண்ணுகிறாள். ஆகவே அதனை நோக்கி, “இங்கு வாராயோ” என்று அழைப்பதாகத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் கூறுவார். அல்லது, நஞ்ஜீயர் கூறுவதை அருத்து உரைக்கிறார்; மலையானது எங்கும் நகர இயலாமல் உள்ளதால், பலமுறை மழையில் நனைந்து, அழுக்குகள் அனைத்தும்

நீங்கப்பெற்று, பசுமையாகக் காணப்படுகிறது. அதனை கண்ட இவள், 'அவன் என்னிடம் வராமல் உள்ள குற்றம் செய்த காரணத்தால் வெட்கம் கொண்டவனாக, பச்சை திரையைப் போர்த்தியபடி வந்து நிற்கிறான்', என்கிறாள்; மேலும் இவள், 'யானைக்கூட்டம் ஒன்றுக்குக் கதவு இட முடியுமோ? அப்படிச் செய்தால் அல்லவோ உமக்கு நாணம் ஏற்படும் என்று ஏற்கமுடியும்?', என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (நன்று இத்யாதி) கெட்டு மழையன்றிக்கே ப்ராப்த காலத்தில் வர்ஷத்தைக் கண்டவாறே. நிர்ஹேதுகமாக ஸத்தை நோக்குமவன் வந்தானென்று, மயில்கள் வர்ஷா காலத்திலே ஸஸம்பரம் ந்ருத்தம் பண்ணுமாபோலே ஸம்ப்ரமியா நின்றான். (என்று) இப்படிகளைச் சொல்ல. (இன மையல்கள் செய்தார்) இப்படி பிச்சுக்களைப் பண்ணினார். "இப்படி பிச்சேற்றிற்று என்று?" என்றுமாம். "இவள் எனக்கு பவ்யையாகை தவிர்ந்த பின்பு இதுக்கெல்லாம் காலமுண்டோ?" என்கிறாள். "என் சொல்லுமென்வசமுமல்லள்" என்றது எப்போது? இப்படி இவளைப் பிச்சேற்றிற்று எப்போது? (என்னுடைக் கோமலத்தையே) அதுதான் செய்யும்போது ஆச்ரயம் வேண்டாவோ? கலவியும் கூடப்பொறாத ஸுகுமாரியைப் பிரிவு பொறுக்கப் பண்ணுவதே!

விளக்கம் - (நன்று இத்யாதி) - தகாத காலத்தில் பெய்யாமல், பெய்யவேண்டிய பருவத்தில் பெய்த மழையைக் கண்டவுடன், "எந்தவிதமான கைம்மாறும் எதிர்பாராமல் அனைத்து உயிர்களையும் காப்பவன் வந்தான்" என்று மகிழ்ந்து மயில்கள் ஆரவாரத்துடன் ஆடுவது போன்று இவள் செய்கிறாள். (என்று) - இவ்விதமாக இவளுடைய நிலையை எடுத்துரைக்க. (இன மையல்கள் செய்தார்) - இவ்விதமான பிச்சுகளை அவன் செய்தான். "ஆனால் இவ்விதமான பிச்சுகளை அவன் எப்போது, அதாவது எந்த நாளில் உண்டாக்கினான்?", என்று வியப்பதாகவும் கூறலாம். இவள் எனக்கு அடங்கி இருப்பதற்கான காலம் அனைத்தும் கடந்து, இவ்விதம் உள்ளதற்கான காலமும் உள்ளதோ? இவ்விதமாக இவள் எனது சொற்படி நடக்காமலும், எனது கட்டுப்பாட்டை மீறுவதாகவும் உள்ள நிலை எப்போது ஏற்பட்டது? இவ்விதம் இவளைப் பிச்சேற்றியது எப்போது? (என்னுடைக் கோமலத்தையே) அதனைச் செய்வதற்கான இடம் வேண்டாமோ? சேர்க்கை என்பதைக் கூடப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத மென்மையான இவளைப் பிரிவு என்பதையும் பொறுக்கும்படிச் செய்தானே!

4-4-5 கோமளவான் கன்றைப் புல்கிக் கோவிந்தன் மேய்த்தனவென்னும்
போமிள நாகத்தின் பின்போய் அவன் கிடக்கை ஈதென்னும்
ஆமளவொன்றுமறியேன் அருவினையாட்டியேன் பெற்ற
கோமளவல்லியை மாயோன் மால் செய்து செய்கின்ற கூத்தே

பொருள் - இளமையுடன் கூடிய கன்றுகளைக் கட்டித் தழுவி, “எனது க்ருஷ்ணன் மேய்த்த கன்றுகளே இவை”, என்கிறாள். அங்குள்ள இளமையான ஒரு நாகத்தின் பின்னே சென்று, “இது அவனுடைய படுக்கை”, என்கிறாள். இனி இவளுக்கு என்ன நேர உள்ளது என்பதை நான் அறியேன். கழித்து முடிப்பதற்கு அரியதான பல பாபங்களைச் செய்த நான் பெற்ற, கொடி போன்ற இந்தப் பெண்ணை, வியக்கவைக்கும் செயல்கள் கொண்ட அவன், மயக்கி செய்கின்ற கூத்துதான் என்னே!

அவதாரிகை - ‘இவளுக்கு இவ்வவஸாதம் எவ்வளவாய் முடியக்கடவது என்று அறிகிறிலேன்’, என்கிறாள்.

விளக்கம் - “இவளுடைய இந்தத் துன்பமானது எப்போது முடியும் என்று நான் அறியேன்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கோமளவான் கன்றைப் புல்கி) பருவத்தால் இளையதாய் வடிவால் பெருத்திருக்கிற கன்றுகளைத் தழுவியென்னுதல், மாணிக்கம் போலே அறவிலக்ஷணமாய்ப் பெருத்திருக்கிற கன்றுகளைப் புல்கியென்னுதல். கோமளமென்று மாணிக்கத்துக்கும், இளமைக்கும் பேர். ஆக இப்படி தர்சநீயமுமாய் ஸுகுமாரமுமான கன்றுகளைத் தழுவி. க்ருஷ்ணன் பருவம் போலேயாயிற்று இவற்றின் பருவம் இருக்கும்படி; கிட்டினார்க்கு ஸாம்யாபத்தியிறே பலம். (கோவிந்தன் மேய்த்தனவென்னும்) “வத்ஸமத்யகதம் பாலம்” என்று, “கன்று மேய்த்தினிதுகந்தகாளாய்” என்கிறபடியே, இவற்றினுடைய ரக்ஷணத்துக்கு முடி சூடினவன் உகந்து ரக்ஷித்தவையென்னும். “ப்ராப்தனானவன் உணர்ந்து நோக்கினவை” என்று தோற்றுகிறதாயிற்று, இவற்றின் வடிவில் பௌஷ்கல்யம். கன்றின் கழுத்தைக் கட்டிக் கொண்டவாறே அது துள்ளிப் போகாநிற்குமே; அவன் பரிகரமாயே யிருந்ததென்னும்.

விளக்கம் - (கோமளவான் கன்றைப் புல்கி) - பருவத்தால் இளமையாகவும், வடிவத்தால் பெருத்தும் உள்ள கன்றுகளைத் தழுவியபடி. அல்லது, மாணிக்கம்

போன்று வேறுபட்ட சிறப்புடன் பெருத்துள்ள கன்றுகள். கோமளம் என்பதற்கு, இளமை மற்றும் மாணிக்கம் ஆகிய இரண்டையும் பொருள் கூறுவர். இப்படியாகக் காண்பதற்கு இனிமையாகவும், மென்மையாகவும் உள்ள கன்றுகளைத் தழுவியபடி. க்ருஷ்ணனுடைய பருவம் போன்று இவற்றின் பருவமும் உள்ளது. (கோவிந்தன் மேய்த்தன என்னும்) - ஸ்ரீவிபு. (5-17-14) - வத்ஸ மத்யகதம் பாலம் - கன்றுகளின் நடுவில் உள்ள க்ருஷ்ணன் - என்றும், திருநெடுந்தாண்டகம் (16) - கன்று மேய்த்து இனிது உகந்தகாளாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “இவற்றைப் பாதுகாப்பதற்காகவே முடிசூடிய அவன் மகிழ்ந்து காப்பாற்றியவை இவை ஆகும்”, என்கிறாள். இவற்றின் பரிபூர்ணமான அழகை நோக்கும்போது “இவற்றுக்கு உரியவன் உணர்ந்து இவற்றைக் காப்பாற்றினான்”, என்ற நிலை வெளிப்படுகிறது. கன்றின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொள்ளும்போது அது துள்ளி ஓடியபடி இருப்பதைக் கண்டு, “இவை அவனுடைய கூட்டம் என்பது புரிகிறது”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (போம்) அவ்வளவிலே ஒரு ஸர்ப்பம் போகா நிற்குமே; அதின் பின்னே போகாநிற்கும். இவளுடைய போகப்ராவண்யம் இருக்கும்படி; (இள நாகம்) முக்தர் பஞ்சவிம்சதி வர்ஷிகராயிருப்பர்களிறே, நிரந்தர பகவதநுபவத்தாலே; அவ்விளமை இதுவென்றிருக்கும். “கன்றைப் புல்கினாள்” என்றது, “இதின் பின்னே போனாள்” என்னா நின்றது; இத்தனை யுணர்த்தி உண்டோ? என்னில், அது ஓரிடத்தே நிற்கையாலே கழுத்தைக் கட்டிக்கொள்ளும்; இது ஓடாநிற்குமே அம்புக்கு எட்டாதபடி; ஆகையாலே, பின்னே போகாநிற்கும். “அது புக்கவிடத்திலே அவன் வரவு தப்பாது” என்று காண்கைக்காக அதின் பின்னே போகாநிற்கும். அவன்தானும் பரமபோகியாயிருப்பா னொருவனிறே. (அவன் கிடக்கை யீதென்னும்) அது ஒரு தூற்றிலே போய்ப்புகுமே; அத்தை நோக்கிக் கொண்டு கிடக்கும், அவன் வந்தால் காண்கைக்கு.

விளக்கம் - (போம்) - அப்போது அங்கு ஒரு ஸர்ப்பம் செல்கிறது, அதன் பின்னே இவளும் செல்கிறாள். (இள நாகம்) - முக்தர்கள் எப்போதும் பகவானை அனுபவித்தபடி உள்ளதால் அவர்களுடைய வயதானது எப்போதும் இருபத்துஐந்து என்பதாகவே இருப்பர் அல்லவோ? அத்தகைய இளமையானது இது என்று எண்ணுகிறாள். “கன்றைத் தழுவியபடி நின்றாள், இந்த நாகத்தின் பின்னே செல்கிறாள்”, என்று கூறுவது எப்படி என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். கன்றானது ஓர் இடத்தில் நிற்பதால், இவளும் அதன் கழுத்தைக் கட்டியபடி அங்கேயே

நிற்கிறாள். ஆனால் அம்புக்கும் கூட எட்டாதபடி நாகமானது ஓடியபடி உள்ளதால், இவளும் அதன் பின்னே செல்கிறாள். அந்த நாகம் செல்கின்ற இடங்களில் அவளும் நிச்சயமாக வருவான் என்பதால், அதன் பின்னே செல்கிறாள். இது ஏனென்றால், அவன் பரம்போகியாக உள்ளதால் ஆகும். (அவன் கிடைக்கை ஈது என்னும்) - அது ஒரு புற்றில் சென்று புகுந்துவிடும்; இவளும் அந்தப் புற்றையே, அவனுடைய வருகைக்காக நோக்கியபடி உள்ளாள்.

வ்யாக்யானம் - (ஆமளவொன்றுமறியேன்) ஜகதுபஸம்ஹாரம் பிறக்கப்புகுகிறதோ? அறிகிறிலேன். “ஸர்ப்பம்” என்று மீளமாட்டுகிறிலன், இது என்னாய் விளையக் கடவது? என்கிறாள். பாம்போடு ஒரு கூரையிலே பயின்றாற்போலேயிறே திருத்தாயார்க்கு இருக்கிறது. இவளை இழக்கவே ஜகத்காரணமானவனைக் கிடையாது; காரணம் இல்லாமையாலே கார்யம் தன்னடையே இல்லையாமிறே. (அருவினையாட்டியேன் பெற்ற) அவளுக்கு இங்ஙனே ஒரு புத்தி பிறந்து படுகிறது நான் பண்ணின பாபமிறே. அன்றியே, “நெடுங்காலமும் கண்ணீண்மலர்ப் பாதம் பரவிப் பெற்ற” என்கிறபடியே செய்து முடிக்கவொண்ணாத புண்ணியங்களைப் பண்ணிப் பெற்ற ஸுகுமாரையான இவளையென்றுமாம். (பெற்ற) “பிறந்திட்டாள்” என்கிறபடியே, அக்கரையளாய் இவள் தனக்கு அலப்யலாபமாக இருக்கிறபடி. (கோமளவல்லியை) கேவலம் வல்லியல்ல, கோமளவல்லியாயிற்று. உபகந்ததோடே சேர்க்கவேண்டும் பருவம்; பிள்ளைப் பருவம். (மாயோன்) தன்னைக் கண்டால் தந்தாமையறியாதபடி பண்ணவல்ல ப்ரணயித்வ குணத்தையுடையவன். (மால் செய்து) பிச்சேற்றி. (செய்கின்ற கூத்து) அடிக்கிற ஆட்டம். “ஆமளவு ஒன்றுமறியேன்” என்று அந்வயம்.

விளக்கம் - (ஆமளவு ஒன்றும் அறியேன்) - அதனைக் கண்டு “இது ஸர்ப்பம்” என்று அச்சம் கொண்டு மீண்டும் வர மறுக்கிறாள்; இந்த ஜகத்திற்கு அழிவு ஏற்படப்போகிறதோ என்று நான் அறியவில்லை; இது எங்கு சென்று முடியப்போகிறதோ? அந்த நாகத்துடன் ஒரே கூரையில் பயின்றது போன்று இவள் உள்ளாள். (அருவினையாட்டியேன் பெற்ற) - இவளுக்கு இப்படிப்பட்ட அறிவு ஏற்படுவதற்கு எனது பாபமே காரணமாக உள்ளது. அல்லது, திருவிருத்தம் (37) - நெடுங்காலமும் கண்ணீண்மலர்ப்பாதம் - என்பதற்கு ஏற்ப நீண்டகாலங்கள் பல புண்ணியங்கள் செய்து பெற்ற பெண் என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். (பெற்ற) - திருவாய்மொழி (6-5-10) - பிறந்திட்டாள் - என்பதற்கு ஏற்ப அக்கரையளாய், இவள் தனக்குப் பெறுவதற்கு அரிய பேறாக உள்ளவள். (கோமளவல்லியை) -

வெறும் கொடி அல்ல, மென்மையான கொடி. தகுந்த கொம்புடன் அல்லது துணையுடன் சேர்க்க வேண்டிய வயது. (மாயோன்) – அவனைக் கண்டால், கண்டவர்கள் தங்களையே மறக்கும்படியாகச் செய்யும் குணம் கொண்டவன். (மால் செய்து) – பிச்சேற்றி. (செய்கின்ற கூத்து) - செய்கின்ற லீலைகள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை மற்றும் ஸ்வாமி நிகமாந்த

மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானங்கள்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 16)

ஒரு திரை என்பது வெளியில் உள்ளவர்கள் மற்றும் உள்ளே இருப்பவர்கள் ஆகியோருடைய கண் பார்வையை மறைத்து, அவர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் காண்பதைத் தடுப்பதாகவே உள்ளது என்பதை நாம் இந்த லோகத்தில் காண்கிறோம். இதனைப் போன்றே இங்கு மஹாலக்ஷ்மியானவள் மற்றவற்றைப் பார்ப்பதை தடை செய்யும் திரையாக இருக்குமோ என்ற சந்தேகம் எழலாம். இது சரியான சந்தேகம் அல்ல. மஹாலக்ஷ்மியின் திருக்கண்கள் அனைத்தையும், தனது இயல்பாகவே காணும் சக்தி கொண்டதாகும்; இப்படிப்பட்ட அவளுடைய பார்வையை, அவளுக்கு வசப்பட்ட செயல்கள் கொண்ட ப்ரக்ருதியானது மறைக்கிறது என்று உரைப்பது பொருந்தாத வாதமாகும்.

மேலும் சேஷத்ரஜ்ஞர்கள் பகவானுடைய மாயை மூலம் ப்ரக்ருதியின் பிடியில் சிக்கியவர்களாகவும், தங்களுடைய ஞானமானது சுருக்கத்தை அடையும்படியாகவும் உள்ளவர்கள் ஆவர். இத்தகைய நிலையானது அவர்களுடைய பாபங்கள் காரணமாகவே ஆகும். ஆனால் இத்தகைய கர்மஸம்பந்தம் என்பது நித்யஸூரிகள், முக்தர்கள், ஈச்வரன் ஆகியோருக்கு ஒன்று என கூறியிருப்பதால், கர்மங்களுடைய பயன் இவர்களுக்கு உள்ளது என்றே கூறவேண்டும். எப்படி? இதிஹாஸ ஸமுச்சயத்தில் (13- 8) - யுக கோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணும் ஆராத்ய பத்மபூ: புந: த்ரைலோக்ய தாத்ருத்வம்

ப்ராப்தவாந் இதி சுச்ரும - ஆயிரம் கோடி வருடங்கள் மஹாவிஷ்ணுவை நான்முகன் ஆராதித்த காரணத்தால், அவன் மூன்று லோகங்களுக்கு மீண்டும் நான்முகனாக இருத்தல் என்ற நிலையை அடைந்ததாக நாம் கேள்விப்படுகிறோம் - என்று கூறுவதன் மூலம், நான்முகன் முதலானவர்கள் கர்மவசப்பட்டவர்களே ஆவர் என்றாகிறது. இவ்விதம் உள்ளபோது அவர்களுடைய பத்னிகள் குறித்து மீண்டும் கூறவேண்டுமோ? மஹாலக்ஷ்மியானவள் அவர்களுடன் ஒன்று என்பது, அந்தந்த பகுதிகளில் அவர்களுடன் சேர்ந்து அவளையும் படிப்பதன் மூலம் தேறுகிறது. எங்கு இவ்விதமாகக் கூறப்பட்டது? காயத்ரீ கல்பங்களில், மூன்று ஸந்த்யைகளில், வெவ்வேறாக உள்ள வர்ணம், வாகனம் போன்றவற்றுடன் கூடியுள்ள வெவ்வேறான மூன்று ரூபங்கள், ஒரே தேவதைக்கு உரைக்கப்பட்டுள்ளன. கனகதாரா ஸ்தோத்ரத்தில் (10) - கீர்தேவதா இதி கருடத்வஜ வல்லப இதி - கருடனைக் கொண்ட பகவானுக்கு பத்னியாக இந்தத் தேவதை கூறப்படுகிறாள் - என்று கூறப்பட்டது. ஆகவே கர்மவசப்பட்டவர்களுடன் ஒன்றாக உள்ளதால், திரை என்று கூறப்படும் மாயையால் மறைக்கப்பட்ட ஞானம் கொண்டவளாக உள்ளாள் என்பது மஹாலக்ஷ்மிக்குப் பொருந்தும் என்று சிலர் கூறுகிறார்கள்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்